

Skarga wniesiona dnia 30 czerwca 2004 r. przez World Wide Fund for Nature European Policy Programme przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-264/04)

(2004/C 262/58)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 30 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez World Wide Fund for Nature European Policy Programme, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez R. Haynes, Barrister, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji Rady z dnia 30 kwietnia 2004 r. utrzymującej w mocy odmowę udostępnienia dokumentu uznanego za istotny dla żądania strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty:

W piśmie z 23 lutego 2004 r. strona skarżąca wystąpiła do Rady na podstawie art. 6 rozporządzenia 1049/2001 (Dziennik Urzędowy WE L 145 z 31.5.2001, str. 43–48) ⁽¹⁾, z wnioskiem o udzielenie informacji w związku z dokumentem zatytułowanym „WTO – równowaga i handel po Cancun”, należącym do porządku dziennego spotkania zastępców przedstawicieli komitetu ds. artykułu 133 WE w dniu 19 grudnia 2003 r. W piśmie z 17 marca 2004 r. Rada wskazała, że stwierdziła istnienie noty Komisji, pozostającej w związku z wnioskiem strony skarżącej, dotyczącej szerokiego spektrum zagadnień dotyczących następstw konferencji w Cancun, której ujawnienia jednak odmówiła, uzasadniając odmowę sprzecznością ujawnienia z interesami handlowymi Unii Europejskiej i szkodliwością dla stosunków ekonomicznych z krajami trzecimi. Następnie Rada poinformowała stronę skarżącą, że ze spotkania zastępców przedstawicieli komitetu nie został sporządzony protokół.

Dnia 5 kwietnia 2004 r. strona skarżąca złożyła wniosek potwierdzający na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001. W zaskarżonej decyzji Rada utrzymała odmowę w mocy, przytaczając wyżej wymienione uzasadnienie.

W uzasadnieniu skargi o uchylenie zaskarżonej decyzji strona skarżąca podniosła, że Rada dokonała błędu w ocenie sensorywnego charakteru żądanych informacji, uchybiła obowiązkowi stosownego uzasadnienia odmowy, jak również dokonała błędnej wykładni zasady proporcjonalności dokonując oceny dopuszczalności częściowego ujawnienia dokumentu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Skarga wniesiona 1 lipca 2004 r. przez Bic Deutschland GmbH & Co OHG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-270/04)

(2004/C 262/59)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 1 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przez spółkę Bic Deutschland GmbH & Co OHG z siedzibą w Eschborn (Niemcy), reprezentowaną przez Dominique Voillemot, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 3 maja 2004 r., na mocy której Komisja zażądała zapłaty grzywny nałożonej na spółkę Tipp-Ex decyzją z dnia 10 lipca 1987 r., zwiększonej o odsetki ostatecznie obliczone w dniu 28 maja 2004 r. i postanowiła o wykonaniu gwarancji bankowej przyznanej przez Deutschland Bank AG Frankfurt am Main;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Spółka skarżąca wstąpiła w prawa Tipp-Ex na skutek umowy sprzedaży, do której doszło 1 stycznia 1997 r. i następującej po niej wewnętrznej restrukturyzacji grupy BIC. Spółka Tipp-Ex była adresatem decyzji nr 87/406/EWG z dnia 10 lipca 1987 r., na mocy której Komisja nałożyła na nią grzywnę w wysokości 400 000 ECU za naruszenie wspólnotowych zasad konkurencji.

Tipp-Ex zaskarżyła tę decyzję i wniosła na rzecz Komisji gwarancję bankową na pierwsze wezwanie, która zabezpieczała zapłatę grzywny i odsetek w wysokości 8 %. Zgodnie z ustaloną w tym zakresie praktyką, gwarancja ta miała być zapłacona tylko na pisemne wezwanie Komisji z poświadczonym z zgodność z oryginałem odpisem wyroku Trybunału. 8 lutego 1990 r. ⁽¹⁾ Trybunał oddalił skargę Tipp-Ex i utrzymał w mocy decyzję z 10 lipca 1987 r.

Jednakże dopiero pismem z dnia 12 lutego 2004 r. Komisja zażądała od BIC zapłaty sumy 923.747, 94 euro obejmującej kwotę kary w wysokości 400 000 euro oraz dodatkowej kwoty tytułem odsetek (523.747,94 euro).

W konsekwencji wymiany pism pomiędzy skarżącą i Komisją, Komisja odrzuciła argumentację BIC w drodze zaskarżonej decyzji, powołując się między innymi na zasadę przedawnienia przewidzianą w art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2988/74 ⁽²⁾ i zażądała zapłaty ostatecznej kwoty grzywny (931.726,02 euro)